

Perjantai 5.7.2013
Aattoseurat 18:00
Mirva Ahola

Aurinkoinen ilta hehkuu iholla. Kadun vilinässä ihmiset kävelevät ja ohittavat toisensa. Pienten lasten askeleet ovat kepeitä ja hypähteleviä. Vastaan kävelee myös vanhempi pariskunta, jonka askeleet jo hitaampia ja vakaita. Näky liikuttaa ja saa hymyilemään: Sauvakävelyllä oleva pariskunta pitää toisiaan kädestä kiinni ja siinä vapaana olevassa kädessä heillä kummallakin on kävelysauva, joka painautuu asfalttia vasten matkanteon edetessä. Tällaista tandem-sauvakävelyä en ole tainnut ennen nähdäkään.

On turvallista ottaa tukea läheisestä ihmisestä, hänestä, jonka kanssa on kuljettu jo monet tiet. On hyvä kulkea samaan suuntaan ja tuntee yhteys matkakumppaniin. Näky hellyttää ja puhuttelee. Osaammeko ottaa tukea kun tarvitsemme tai antaa sitä sille, joka kaipaa? Miten vaikeaa onkaan pyytää apua, vaikka sitä kaipaisi? Yritän pinnistellä omin voimin viimeiseen asti. Mutta onko se aina helppoa edes ojentaa omaakaan kättä tukemaan, nostamaan, kantamaan? Tuo pariskunta ymmärtää yhdessä kulkemisen viisauden. Yksin olisi turvatonta. Parhainkaan kävelysauva ei korvaa toista ihmistä, ihmisen käden lämpöä ja samaan suuntaan katsomista. Toisillemme meidät on annettu, lähimmäiseksi lähelle. Niin lähellä pitäisi aina olla, että käsi ylettäisi koskemaan, seurapenkissä tai kirkon penkissä. Vaikka seinät olisivat avaralla ja katto korkealla tai aivan taivaan laessa asti, silti meidän kristittyjen ei pitäisi koskaan istua kovin kaukana toisistamme. Ei niin kaukana, ettei käsi enää yllä toisen käteen tervehdykseen, rohkaisevaan puristukseen tai hellään silitykseen. Väliin jos jäävät uskonriidat, oikeassa olemisen pakko tai ylpeyden kova mieli, kadotamme Kristuksen tuntemisen tuoksun, rakkauden ja kärsivällisyyden.

Kun katselen käsi kädessä käveleviä vanhuksia, sydämestäni nousee psalmin jae: *Kuitenkin minä saan aina olla luonasi, sinä pidät kädestäni kiinni. Ps.73:23* Missä kohdassa hapuilen kohti Jumalan kättä? Kun vastoinkäymiset ja sietämättömäksi käyvät pelot kasvavat, nostan käteni ilmaan kuin hakien Jumalan näkymättömien käsien turvaa. Puristan tiukasti otteeni siihen, joka luisuu käsityskykyni ja kosketukseni tuolle puolen. Silti tarraudun siihen kuin vastasyntynyt lähelleen ojentuvaan sormeen, koko voimallaan turvaa hakien. Riipun Jumalan kädessä henkeni edestä, enkä päästä irti ennen kuin lohdutus löytyy. Psalminjaje antaa minulle rohkeuden: Kuitenkin minä saan aina olla luonasi. Olipa vastassa mitä tahansa, kävinpä minä itsekin miten viheliäiseksi omassa silmissäni ja vaikka muut minut hylkäisivät, sormieni tiukassa otteessa on tuo sana: Kuitenkin. Kuitenkin minä saan aina olla luonasi. Jumala ei aseta ehtoja, jotka mittaisivat ihmisparan pois. Jumalan armo on juuri tuota kuitenkin-sanan täyteistä rakkautta. Vaikka mitä olisi ja minne menisin, kuitenkin, sittenkin, sielläkin, vieläkin. Niin kauas ja avaralle armo yltää, etteivät ihmisen kädet yllä sitä mittaamaan. Ihmisen syyliä avarampi on Jumalan armo – Jumalan kämmenten väliin jäävä suuri tila, johon jokainen mahtuu, kuitenkin.

Psalmikirjoittaja katsahtaa Jumalan puoleen ja lausuu: ”Sinä pidät kädestäni kiinni.” Saako siihen luottaa kulkija, joka kovin yksin matkallaan ja vierelleen vilkuillen? Rukouksessa riipun lujasti kiinni Herrassani, mutta kun rukous vaimenee, hiipuu ja käy voimattomaksi, saanko luottaa, että juuri silloin Herrani käden ote ei irtoa? Hän pitää kädestäni kiinni. Hän on se, joka kulkee vierellä ja pitää lujasti käteni kädessään. Vaikken Jumalan käden varmaa otetta oman heikkouteni keskellä aina huomaakaan, voin matkan päästä jälkeensä nähdä, kuinka selvisin, koska Herran ote ei hellittänyt. Näen, miten Hyvän Paimenen käsi kurottautui pitelemään kiinni vaaroissa. Ja kun

huomaan johdatuksen ja rakastavan läsnäolon, silloin voin laulaa psalmin sanoin: *”Minun onneni on olla lähellä Jumalaa, minä turvaan Herraan, Jumalaani, ja kerron kaikista hänen teoistaan.”*
Ps.73:28

Tuossa naapurissa Pyhäjärvellä sielunhoitajana ja sananpalvelijana, körttikansan vaikuttajana toiminut Jonas Lagus kuoli Pyhäjärvellä 156 vuotta sitten juhannuksena. Hänen hautakivensä on Pyhäjärven kirkkomaalla, kellotapulin nurkalla, suurten puiden varjossa. Elämänsä viimeisenä päivänä sairauksien ja surujen murtamana, elämän voimasta riisuttuna hän sanoi: *”Minulla on kaksi tyhjää kättä, mutta minä tiedän Lunastajani elävän ja hän on herättävä minut viimeisenä päivänä.”* Laguskin tiesi tämän: Ihmisen kädet - voimakkaimmatkin ja paljon työtä tehneet, monia auttaneet ja moneen jälkiä jättäneet ihmisen kädet ovat lopulta tyhjät. Elämä valuu niistä kuin ohut hiekka. Mutta tyhjiin käsiin tarttuvat toiset kädet: Lunastajan kädet, naulanjalkien merkitsemät, loistavat ylösnousemusta ja herättävät uuteen elämään. Ja niin saa ihminen sanoa Luojalleen: *”Kuitenkin minä saan aina olla luonasi, sinä pidät kädestäni kiinni. Sen sanasi sinä annoit.”*